

**MARTIN
SICHINGER**

**SMRT
KRÁLE
ŠUMAVY**

**DO NITRA HOR
PO DÁVNÝCH STEZKÁCH
KE STARÝM PŘÍBĚHŮM**

65. POLE

www.65pole.cz

ISBN 978-80-87506-04-2

9 788087 506042

SMRT KRÁLE ŠUMAVY

EDICE
TAH

SVAZEK 1

**MARTIN
SICHINGER**

**SMRT
KRÁLE
ŠUMAVY**

**DO NITRA HOR
PO DÁVNÝCH STEZKÁCH
KE STARÝM PŘÍBĚHŮM**

65. POLE

© Martin Sichinger, 2011
© 65. pole, 2011

ISBN 978-80-87506-04-2

Autor by rád poděkoval Petru Kopalovi.

*V knize jsou otištěny úryvky ze školního časopisu
Amos Základní školy Borová Lada.*

KAPITOLA PRVNÍ

Pondělí 30. srpna

Probudilo mě zvonění zvonku.

„To budou oni!“ křičel táta. „Jděte někdo otevřít!“

„Nemůžu!“ volala máma a já pochopil, co bude následovat.

„Tomáši, jdi otevřít!“ ozvali se oba z různých koutů našeho bytu.

„Kdo to je?“

„Filmaři.“

„A můžu na Facebook?“

„Ne, jedeme pryč.“

„Kam?“

„JDI OTEVŘÍT!“

Před dvěma lety se u nás natáčel film *Kuky se vrací*. Když jsem tenkrát seběhl dolů, venku stáli dva obři. Jeden byl režisér Svěrák a druhý jeho kameraman. Oba byli tak velcí, že se v předsíni několikrát hlavou praštili o lustr.

Kameraman vytáhl krabičku, kterou měřil světlo. Myslel jsem, že s ním budu chodit z pokoje do pokoje a dívat se, jak pracuje. Jenže v obýváku se na mě obrátil: *U sebe v pokoji máš určitě spoustu krásnejch novejšch hraček, že jo?* Když se za nimi vydala máma, Svěrák se bezelstně usmál a otázkou *Potřebujete něco?* se zbavil i jí.

Sotva si prohlédli byt – přirozeně je zaujal obývací se starožitným klavírem – zeptal se Svěrák: *Můžu si u vás dojít na záchod?*

Pak se během pár dní v ulici rozneslo, že se u nás bude natáčet film, a táta se chlubil sousedům: *Svěrák byl u nás na záchodě!*

Teď jsem sbíhal po schodech a prosklenými dveřmi viděl dva kluky a holku. Kluci byli vysocí, takže se daly předpokládat další nárazy do lustru.

„Ty jsi Jungwirth?“

„Jo.“

„Posílá nás Tobiáš. Jdem okouknout tvůj pokoj.“

„Máte krabičku na světlo?“ zeptal jsem se, abych ukázal, že vím, jak to chodí.

„Jasně, že jo.“

Vydali jsme se do prvního patra. Otevřel jsem dveře do bytu a nechal kluky, ať se bouchnou do hlavy. Jestli se bouchnul do hlavy Svěrák, těmhle dvěma to určitě neuškodí. Dívčina hlava lustru minula o pár centimetrů. Táta vyšel z koupelny a utíral si tvář do ručníku. Máma měla ty nejrozcuchanější vlasy, jaké jsem na ní kdy viděl.

„Přišli jsme si vyfotit dětský pokoj,“ řekla dívka.
„Je to tady?“

„Ano. A nezouvejte se.“

Vydal jsem se za našimi návštěvníky a oni se překvapeně otočili.

„Hele, když nestačíš včas utýct, budeš na fotce,“ zašklebil se na mě fotograf.

„A ta ti ukradne duši,“ pohrozila mi dívka.

Poroučel jsem se do kuchyně.

Táta s mámou si dělali opékané tousty a táta říkal: „S trochou štěstí by to mohlo vyjít.“

„Co by mohlo vyjít?“ zeptal jsem se.

„Nic.“

„Co tu budou natáčet?“

„Nevíme, je to narychlo.“

„Můžu na Facebook?“

„Ne.“

Vzal jsem si toast, nalil čaj a sedl si ke stolu. Na zdi visel obrázek draka, který jsem namaloval, když mi bylo osm. Mámě se líbil, zarámovala ho a pověsila nad stůl, abychom ho my i návštěvy měli na očích. Obrázek se stejně jako náš obývací a kuchyně objevil v *Kukym*, ale nikdo ze spolužáků mi nevěřil, že natáčeli u nás. Nebylo mi vůbec nic platné, že jsem uprostřed filmu v kině vyskakoval ze sedadla a křičel: *Koukejte, to je u nás doma, to je naše kuchyně!*

„Hrozně drobíš,“ řekla mi máma.

„To drobí ten toast.“

„Hele, Tomáši, nebuď na mámu drzej.“

„Já nejsem drzej.“

„Můžu na okamžik?“ Dívka se zjevila ve dveřích, jako by ji tam přenesl nějaký filmový trik.

„Jistě.“

„Kolik ti je?“ zeptala se mě.

„Dvanáct,“ řekl jsem, i když mi už za dva týdny mělo být třináct.

Potom se otočila k našim. „Můžeme si vašeho syna vyfotit? Někdy je jistější mít na fotce i postavu. A neboj, neukradnem ti duši,“ zamrkala na mě. „To byl jenom vtip.“

Máma přikývla, já se zdvihl a došel k oknu ve svém pokoji. Jeden soused venčil psa, druhý kouřil cigaretu a třetí nesl odpadky ke kontejneru. Nebe nad Letnou bylo modré a letadla mířila k Ruzyni. Naše šedomodrá octavia parkovala před domem. Táta říkal, že někam pojedem. Asi do Bauhausu.

Ozvalo se pár rychlých cvaknutí.

„A je to. Duši máš pořád tam, cos ji měl, ne?“

Když jsem se vrátil do kuchyně, máma mi už zabalila dvě tašky.

„Pamatuješ si Magdu?“

„Tu s tím zlomeným prstem?“

„Jo. Má chalupu na Šumavě, na kterou nejezdí, protože je bez peněz, a bude ráda, když se tam někdo zajede podívat.“

„To pojedem jenom na dva dny?“

„Mámě to udělá dobře,“ dodal táta.

Máma poslední rok prostonala. Dlouho se nevědělo, co jí je, a pak se na testech dozvěděla, že dostala akutní boreliózu, protože ji kouslo klíště.

„Můžu si vzít empétrojkou?“

„Jo.“

„A notebook?“

„Ne.“

Sešli jsme k autu. Otevřel jsem zadní dveře, nasoukal se na sedadlo a natáhl si nohy.

„Nemel se tam,“ řekl táta.

„Já se nemelu.“

„A nesahej na to okno.“

„Já na vokno nesahám. A nechte mě chvíli na pokojí!“

„Ty máš ale náladu, Tomáši“ ozvala se máma. „Jsou to jenom dva normální dny.“

„Jenže to jsou dva poslední dny prázdnin! Ty nikdy nejsou normální!“

KAPITOLA DRUHÁ

Pondělí 30. srpna

Hned u Zbraslavi jsem usnul. Když jsem se probudil, míjeli jsme bránu bývalých vimperských kasáren. A pak za oknem ubíhaly jen lesy plné smrků a další a další smrky ležely na zemi – z jedné strany byla jejich kůra úplně hladká a z druhé pokrytá lišejníkem.

„Támhle před lety stával posed,“ řekl táta. Narodil se na samotě u Vimperka, ale jeho rodný dům zbourali, když stavěli silnici na Strážný, takže jsme do Vimperka nejezdili.

Dětství strávil v lese. Cesta do školy mu trvala hodinu, když nesněžilo, a hodinu a půl, když napadl sníh. Do školy chodil pěšky, protože z domova mu nejezdil ani autobus, ani vlak, ani metro, dokonce ani tramvaj ne.

„Kdy už tam budu?“

„Za čtvrt hodiny. A říkám ti, aby ses nevrtil.“

Vyjeli jsme z lesa a vjeli do vesnice, která se jmenovala Nové Hutě.

„Jednou jsem slyšel, že na konci druhý světový války bylo někde tady americký letiště. Představte si, že bysme ho objevili! To by bylo, co?“ prohodil táta.

Máma ani já jsme samozřejmě neodpověděli.

Co bychom taky dělali s letištěm.

V tom okamžiku mi zapípal mobil – přišla mi esemeska od Janise.

Dokazu proniknout do hitparady!

Janis k nám přišel loni. Do té doby jsem ve škole žádného kamaráda neměl. Spolužáci přemýšleli jen o tom, jaké si založí firmy a jak vydělají miliony. Třeba Vytloukal skupoval každé ráno před vyučováním tatranky za šest korun a prodával je za osm. Na lavici si umístil ceduli:

VELKOOBCHOD VYTLOUKAL

Když někdo prošel kolem lavice a tatrunku nekoupil, bral to jako chybu ve výběru sortimentu. *Tak ty bys radši oříškový? Nebo mléčný? Jenže ty budou za devět!*

Janis byl jiný – zajímala ho muzika, počítače a filmy. Byl to jediný kluk, který uvěřil, že se *Kuky* natáčel u nás. Plánovali jsme, že budeme hrát v kapele, a já tušil, že je génius.

A teď jsem měl i důkaz.

A jak se do ty hitparady dostanem?

Opustili jsme Nové Hutě. Po levé straně silnice se až k zalesněným kopcům táhly pastviny obehnané dřevěnými ohradami. Napravo jsme měli mělké rovné údolí se spoustou borovic a bříz.

A pak jsme vjeli do vesnice, která se jmenovala Nový Svět.

„Ještě kolem roku 1750 se tady všude rozkládal jenom neprostupnej les. Dokážete si tu divočinu představit? Byl to vážně novej svět – jako Divokej západ.“

„Jenže tu nebyli indiáni,“ namítl jsem, protože mi tátovo srovnávání přišlo jako laciný trik.

„Nebyl tu vůbec nikdo, dokud sem kníže Schwarzenberg neposlal svý hajný a ty tu nepostavili první hájenky.“

Nechtěl jsem si představovat žádné hájenky, už proto, že jsem si zapomněl dobít baterky do em-pétrojky a nemohl jsem dávat najevo, jak mě tátův výklad štve.

Napisu kratky skript ve starym skriptovacim jazyce HyperText PreProcessor. Pouzival se pro webové stránky na různých platformach. Pri kazdem spusteni prida skript jeden hlas.

Pak do nej nastavim smycku, aby se cely postup opakoval, a program znovu spustim.

Páni! S takovým vychytaným prográmkem můžeme obsadit nejen první místo hitparády, ale rovnou všechna v první stovce!

Ne nadarmo se naše kapela jmenovala *Chytrá bomba*.

„A tady, uprostřed pustiny, postavili kostel,“ táta ukázal kamsi mezi domy, za kterými se tyčily tři modrofialové věže sila. Projížděli jsme zrovna kolem vjezdu do kravína a já za jeho branou uviděl jedno pruhované a jedno zrzavé kotě. Motala se, jako by byla slepá. A já asi taky oslepl, protože jsem žádný kostel neviděl.

„Poslední mši tu farář sloužil v roce 1950 a pak kostel nechali komunisti zavřít. Rozpadal se dvacet let, pak ho srovnali se zemí a místo něj postavili tyhle jezeďácký nestvůry.“

Vsechno je v pytlí. Zapomen na to.

Ten program nefunguje?

Funguje. Ale ja se vracím do Recka. Natrvalo.

„To ne!“ vykřikl jsem.

„Smutný, co? A nebyl to jedinej kostel, kterej zničili, byly jich...“

„Janis se vrací do Řecká! Tam přece lidi demonstrijou, všechno hoří a rozpadá se na kusy!“

„Někdy se lidi vrací na místa právě proto, že se rozpadaj,“ odpověděl táta. „Domov je domov, i když se ti rozpadá.“

„Ale tati, Janis chce zůstat v Praze. Je Čech jako já.“

„Jeho táta je Řek. A Janis je taky Řek.“

„Narodil se v Čechách. A každěj, kdo se narodí v Čechách, je Čech,“ namítl jsem. „Nemůžeme jet na dovolenou do Řecká?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože bysme se nedostali zpátky.“

Sáhl jsem po telefonu. Čárky příjmu signálu na displeji se roztančily a pak, téměř naráz, zmizely.

„Signál je pryč!“

„Tady v kopcích to bude se signálem bída.“

Schoužil jsem se na sedadle. Co tady budu bez signálu dělat? A co si bez Janise počnu ve škole?

Byl jsem zase úplně sám, kolem mě se táhly kopce, které zabíjely signál, a mě i Janise rodiče převáželi někam, kde jsme vůbec nechtěli být.

KAPITOLA TŘETÍ

Pondělí 30. srpna

„Támhle je Chalupská slať.“ Táta ukazoval na zkroucené stromy v údolí pod Novým Světem. „Tudy chodíval Kilián Nowotný, Král Šumavy. Byl to jedinej člověk, kterej dokázal slať přejít – tady utíkal financům i esenbákům.“

Táta byl pašeráky úplně posedlý. Když jsem byl malý, strašil mě hadrovou postavičkou, kterou udělal z kapesníku: *Vezme si tě pašerák!*

Film *Král Šumavy* mi pouštěl asi desetkrát. Tedy pouštěl – bylo to rodičovské vydírání uváděné slovy: *Nemusíš jít ještě do postele, jestli nechceš, klidně se můžem podívat na nějakej film.*

Co třeba na Krále Šumavy?

A já samozřejmě souhlasil, protože se mi nechtělo jít spát. Táta u filmu nadával a divil se, jak komunisti dokázali plést hlavu milionům lidí. *Nejhorší ze všeho jsou lži. Nikdy se nesmíš nechat dát zblbnout,*

rozumíš? Jak ti někdo něco nakecá, je s tebou konec, kladl mi na srdce.

O Kiliánovi Nowotném, nejslavnějším pašerákovi Šumavy, napsal článek, který vyšel v *Jihočeských listech*. A poslední dobou mluvil o tom, že bude na Šumavě trávit víc času a dá dohromady celou knížku.

Vyhoupili jsme se na kopeček a pod námi se ukázala další vesnice podobná Novému Světu. Na ceduli stálo *Borová Lada*.

Táta ukázal na obrovské staveniště: „Asi byste neřekli, že zrovna tady bejvala taková krásná louka. Za ni se už nesmělo, tekla tam Vltava a začínalo hraniční pásmo.“

Vltava? O čem to táta mluví? Vltava je přece veletoč, který se valí u nábřeží Kapitána Jaroše, a ne takovej zchudlej potok!

„Co jsem se tu jako kluk nachodil!“ Táta nostalgicky vzdychl a strčil do přehrávače cédéčko. „Pustíme si hudbu Šumavy.“

„Toma Waitse?“ zeptal jsem se nevěřicně.

„Jo, *Black Rider* je na motivy *Čarostřelce* od Carla Marii Webera. Pověst o kouzelný kulce, kterou myslivci ulije ďábel, pochází ze Šumavy, ze starý bavorský pašerácký stezky.“

„A kde ta stezka je?“ zeptala se máma. „Třeba by se tam Tomášovi líbilo.“

„Je to tajná stezka. Bude lepší, když se o ní nikdo nedozví.“

Jasně, všechny pašerácké stezky si bude táta procházet sám, protože já jsem a navěky zůstanu malej rozmazlenej Pražák.

Projeli jsme Borovou Ladou, přešli most a u nízkého dřevěného domku s cedulí *Svinná Lada* odbočili. Minuli jsme dřevěný srub s nápisem *Národní park Šumava – Informační středisko* a pokračovali kolem dvou opravovaných domů na pravé straně.

Silnička se zužovala. Teď už jsme jeli určitě po nejvyšší silnici v Čechách. Po levé ruce se k lesu táhla pastvina. Po pravé jsem měl planinu porostlou zakrslými břízami, borovicemi a smrčky.

„Víš, co to je?“

„Ne.“

„Přece Chalupská slat!“

„Vždyť jsme kolem ní už jeli!“

„Jo, to jsme byli támhle nahoře!“ smál se táta a ukazoval nahoru na opačnou stranu.

U silnice stála chalupa. Byla tak rozložitá, až se zdálo, že ji chtěl původní stavitel roztáhnout po celém údolí. Připomínala mlýn, kterému vichřice urvala mlýnské kolo.

Z dřevěné střechy vystupoval ohromný komín. Po anténě nebo satelitním disku nebyla ani stopa. Černá prkna ve štítě byla tak ošlehaná větrem, až se leskla.

Doufal jsem, že se chalupa nerozpadne a nesesune na naše auto, zrovna když pojedeme kolem.

Táta to nejspíš cítil taky, protože zpomalil.

Potom zastavil a vypnul motor.

„Tak jsme tu.“

Oběma rukama jsem se chytil držadla na dveřích. Naše auto byla moje jediná záchrana. Střecha oktávky vydrží nejmíň sto let.

„To je ale chalupa,“ zašeptala máma. Pochopil jsem, že i jí rozlehlost a vratkost stavení nahání hrůzu. Když táta nebyl doma, pustil jsem jí horor o rodině, která tráví víkend v opuštěném domě a pak se nestačí divit, co všechno se do takového baráku vejde.

„Pojď nosit věci!“

Vystoupil jsem a vydal se neochotně ke kufru. Proč to za všechny Pražáky odskáčeme zrovna my? Je nás milion dvě stě tisíc a kolik takhle rozpadlých chalup může být na Šumavě?

Dvě?

Vytáhl jsem batoh. Máma posbírala tašky a něco říkala. Táta vlekl obrovský kufr. Vyrazil k domu, jako by jednou částí své mysli poslouchal to, co mu vykládala máma, a druhou vyhlížel do krajiny: rozdvojený jako kmen stromu pokrytý z jedné strany lišejníky a z druhé hladkou kůrou.

Tak jsme se vydali k chalupě.

V koutě kuchyně stál kovový sporák spojený s kamny rourou, která se kroutila jako plechová tasemnice zavrtaná do zdi. Zdi byly poseté skvrnami od sazí a pavučin. Visely na nich lebky s parohy a růžky a z šedých lebek zíraly prázdné oční důlky. Zůstal jsem na ně hypnotizovaně koukat – měl jsem pocit, že důlky chtějí, abych vylezl na židli a prohlédl si jejich prázdnotu pěkně zblízka.

Nad rozložitým stolem visely hodiny s kukačkou. V místnosti bylo takové šero, až se zdálo, že se okna chalupy propadají do země. I když stála u cesty, v do-